

GEZ		KARTA ADRESOWA ZABYTKU NIERUCHOMEGO		3. Miejscowość DRYŻYNA	
1. Nazwa DOM		2. Czas powstania 1913			
<div>8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym</div> <div></div> <div>Widok na elewację północną i zachodnią.</div>				4. Adres Dryżyna 40 67-407 Szlichtyngowa	
				5. Przynależność administracyjna województwo lubuskie powiat wschowski gmina Szlichtyngowa	
				6. Formy ochrony Ustalenie ochrony w zmianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Szlichtyngowa, w części dotyczącej wsi Dryżyna (Dz. Urz. Woj. Lubuskiego nr 25A, poz 266).	

Historia.

Po raz pierwszy nazwa wsi wymieniona w roku 1395 jako *Drisiny*. Przez wieki wielokrotna zmiana nazwy wsi- *Ottendorf* (1420 r.), *Othendorw* /1437/, *Draszyna* (1499 r.), *Drazina* (1512 r.), *Drezyna* (1531), *Dreszina* (1563 r.), *Attnedorf* (1944 r.). W 1395 roku wymieniony Jarand Wyskota z żoną Henryką. W 1420 roku dobra należą do Janusza Ledlow, syna Piotra Młodszego. W 1499 roku dobra należą do Jerzego i Jana Kotwicz. W 1512 roku wymieniony Jan Górowski, który część gruntów sprzedał Judycie Toszewej. W 1566 roku dobra posiada Sebastian Kotwicz. W XVIII wieku majątek w rękach rodziny Gurowskich herbu Wczele. Najślynniejszym z rodu był Rafał hrabia Gurowski (1716 Kościelec - 08.04.1797 Dryżyna), który zamieszkiwał Dryżynę w latach 1758-1797. Najstarszy syn kasztelana poznańskiego Melchiora i Zofii z domu Przyjemaska. W 1752 roku ożenił się z Ludwiką Tworzyańską, kasztelanką przemęską. W 1787 roku z rąk króla pruskiego Fryderyka Wilhelma II otrzymał dziedziczny tytuł hrabiego wraz z pruską odmianą herbu. Dziedzicem dóbr został syn Rafała, Władysław (28.10.1769 Dryżyna-19.02.1818-Russocice). Ożeniony z Genowefą Cielecką herbu Zarembo (1790-13.06.1844). Ich syn Mikołaj Napoleon hrabia Gurowski (27.11.1806) był kolejnym dziedzicem na Dryżynie. Ożeniony z Jadwigą Janiną Teresą Cielecką z Cielczy (27.11.1808). W latach 1975–1998 miejscowość administracyjnie należała do województwa leszczyńskiego.

Opis.

Parterowy dom, założony jest na rzucie wydłużonego prostokąta na osi wschód-zachód, nakryty dwuspadowym dachem z pokryciem z dachówki cementowej. Budynek murowany z cegły, otynkowany. Elewacja frontowa symetryczna, pięcioosiowa, została podkreślona w części centralnej pseudoryzalitem zwieńczonym trójkątnym szczytem, w którym umieszczone są dwa otwory okienne zamknięte łukiem pełnym. Nad nimi prostokątna plakietka z datą budowy budynku „1913” nad nią okulus. Elewacje szczytowa przepruta prostokątnym otworem okiennym. Detal architektoniczny elewacji tworzą pilastry pseudoryzalitu i gzyms wieńczący.

Wartości.

Budynek prezentuje wartości zabytkowe, wartość artystyczną, historyczną i naukową. Jest przykładem wiejskiej architektury mieszkalnej z przełomu XIX i XX wieku.

Stan zachowania.

Obiekt zachowany w dobrym stanie, w historycznej bryle, kubaturze, wraz z kształtem dachu. Zachowana historyczna kompozycja, artykulacja elewacji, proporcje. Dach budynku z zachowaniem krycia z dachówki. Budynek na bieżąco użytkowany, w dobrym stanie technicznym. W partii przyziemia widoczne zawilgocenia. Wprowadzone zmiany po wprowadzeniu okien PCV bez podziałowych oraz wprowadzeniu nowych tynków są niekorzystne dla wartości obiektu. Budynek traci czytelność i spójność stylistyczną z architekturą okresu w jakim powstał.

Postulaty dotyczące konserwacji.

Bezwzględnej ochronie konserwatorskiej podlega kompozycja założenia, bryła obiektu, gabaryty, artykulacja elewacji oraz kształt dachu wraz z zastosowanymi technologiami. W trakcie prac należy dążyć do przywrócenia pierwotnego wyglądu elewacji, w tym odtworzenie historycznej kolorystyki i materiałów. Nie dopuszcza się docieplenia elewacji budynku styropianem. Należy prowadzić systematyczną kontrolę stanu zachowania pokrycia dachowego, udrażniać system odprowadzania wód opadowych.

Bartosz Idryjan**20.09.2021r.**